

Magazyn Edukacyjny

Przedszkola Szkoły Uczelnie

Zwyczaj w kulturze polskiej

Norma społeczna, zwyczaj, obyczaj, savoir vivre, moda a może tylko wartość łącząca ludzi?

Zwyczaj według socjologii, nauki zajmującej się społeczeństwem oraz więziami wytworzonymi pomiędzy ludźmi, grupami społecznymi, oznacza ustalony w społeczności sposób zachowania się, którego istnienie jest oparte na tradycji. Charakteryzuje się trwałością i naśladownictwem.

Zwyczaj pozostaje jedną z form powstania norm prawnych, stanowi część systemu norm i wartości w danym kręgu kulturowym.

1

NAUKA

Zwyczaj w kulturze polskiej

8

ZDROWIE

Zmiana czasu i zakłócenia snu

12

PODRÓŻE

Malediwy archipelag atoli koralowych

Nauka

Zwyczaj to część systemu norm i wartości w danym kręgu kulturowym

Zdrowie

Zmiana czasu zakłóca stan homeostazy, czyli równowagi pomiędzy organizmem a środowiskiem zewnętrznym

Podróże

Malediwy

Topienie marzanny

Zwyczaj topienia Marzanny jest bardzo popularny, szczególnie wśród dzieci i młodzieży.

Marzana, Mora, Morana, Morena, Marena, Śmierćka, Śmierć, Śmiercicha – słowiańska bogini symbolizująca zimę i śmierć. Śmierć Marzanny wraz z końcem zimy przeciwstawia ją symbolizującemu wiosnę Jaryle, który rodził się wraz z nadejściem wiosny. Marzanna przez część badaczy kultury polskiej uważana była za demona. Marzanna, jako odpowiednik Cerery, została wraz z Dziewanną wspomniana w piśmiennictwie przez Jana Długosza jako bogini polska. Imię bogini wywodzone jest z praindoeuropejskiego rdzenia mar-, mor-, oznaczającego śmierć.

Marzanna jest znana w Polsce od wieków, jako to bogini słowiańska, która była symbolem zimy i śmierci. Stąd właśnie wzięła się nazwa kukły, którą niszczymy w pierwszy dzień wiosny. Marzanna jako kukła stanowi symbol odchodzącej zimy, a zwyczaj jej topienia lub palenia jest znany od dawna. Jeszcze w czasach pogańskich topienie marzanny odbywało się w czasie Jarego Święta, aby przywołać wiosnę. Wierzono, że zabicie postaci przedstawiającej boginię śmierci spowoduje jednocześnie usunięcie efektów przez nią wywołanych - zimy i nadejście wiosny.

Zwyczaj ten, zakorzeniony w obrzędach ofiarnych, miał zapewnić urodzaj w nadchodzącym roku, utopienie marzanny miało przynieść dobre plony w danym roku.

Kukłę przygotowaną ze słomy, owijano białym płótnem, zdobiono wstążkami, kolorowymi ścinkami materiału i bibuły oraz koralami. Marzannę przekazywano dzieciom. Tradycja nakazywała, aby orszak złożony z kukły i dzieci z zielonymi gałązkami jałowca w dłoniach, obszedł wszystkie domy we wsi. Zadaniem dzieci było odwiedzenie wszystkich a po drodze kukła była podtapiana w każdej wodzie, jaka się nadarzyła - w przydomowych beczkach czy korytkach. Wieczorem marzannę przejmowała młodzież. W świetle zapalonych gałązek jałowca wyprowadzano marzannę ze wsi, podpalano i wrzucano do wody, by utopić w rzece czy stawie. Z topieniem Marzanny, również obecnie, związane są różne przesady: nie wolno dotknąć pływającej w wodzie kukły, bo grozi to uschnięciem ręki, obejrzenie się za siebie w drodze powrotnej może spowodować chorobę, potknięcie i upadek – śmierć w ciągu najbliższego roku, osobę, która po utopieniu marzanny ostatnia przybiegnie do wioski, jeszcze w tym roku czeka śmierć.

Kościół katolicki walczył z pogańskimi zwyczajami a jednak topienie marzanny przetrwało do czasów współczesnych i pozostało zwyczajem ludowym wpisanym do kultury polskiej. Władze Kościoła próbowały zakazać tego starosłowiańskiego zwyczaju. W 1420 roku

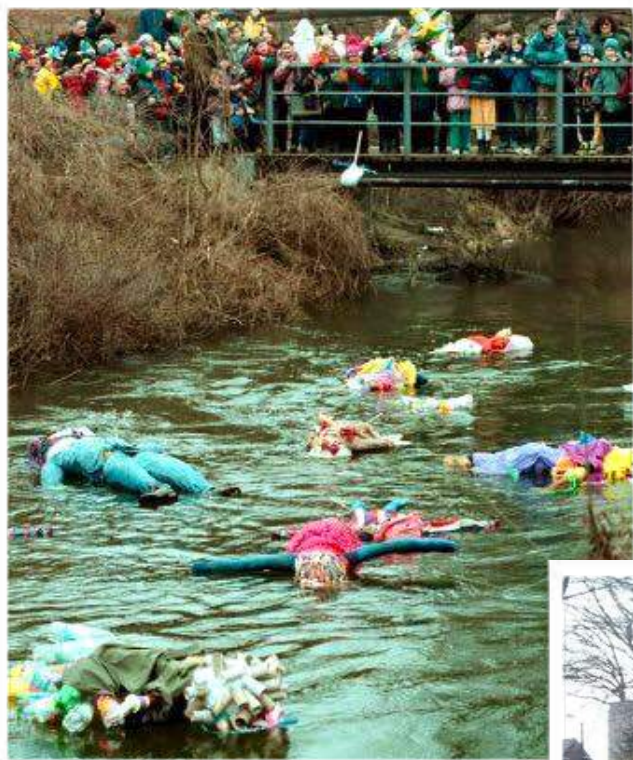
Synod Poznański nakazywał duchowieństwu: Nie pozwalajcie, aby w niedzielę odbywał się zabobonny zwyczaj wynoszenia jakiejś postaci, którą śmiercią nazywają i w kałuży topią. Ludowa tradycja okazała się jednak silniejsza. W konsekwencji na przełomie XVII i XVIII wieku próbowano tradycję topienia marzanny zastąpić (w środę przed Wielkanocą) zrzucaniem z wieży kościelnej kukły symbolizującej Judasza, co również zakończyło się niepowodzeniem. Obecnie w Polsce rytualny obrzęd łączony jest z nastaniem kalendarzowej wiosny w dniu 21 marca lub z przypadającym na ten właśnie okres Jarym Świętem.

Gaik

Chodzenie z maikiem czy gaikiem (na Śląsku gwarowo z goikiem) to obrzęd polegający na obnoszeniu po domach gałęzi sosnowej lub całej choinki ozdobionej wstążkami, z

wykonanymi ozdobami, skorupkami jajek czy kwiatami. W niektórych odmianach tego obrzędu do szczytu przywiązuje się lalkę lub obchodowi towarzyszy oprowadzanie żywej dziewczyny, skąd nazwa - chodzenie z królową. Gaik przeważnie obnoszony jest przez dziewczęta, które w odwiedzanych domach składają życzenia, śpiewają i tańczą. Według przekazów, dawniej gaikowi towarzyszyło również zbieranie datków. Współcześnie obrzęd

regionu krakowskiego, Podhala, także na Słowacji, Morawach, Łużycach, w Czechach, południowych Niemczech (Turyngia, Frankonia).

Zwyczaj obnoszenia Gaika bez wcześniejszego zniszczenia Marzanny był obecny według XIX-wiecznych badań Oskara Kolberga w Krakowskim, Sandomierskim, na Mazowszu we wtorek wielkanocny a w Małopolsce w pierwsze dni maja lub w czasie Zielonych Świąt.

często przybiera formę przyprowadzenia do wsi ozdobionego gaika po utopieniu marzanny. Obrzęd złożony był z dwóch części, mianowicie zniszczenie kukły, a następnie powrót z gaikiem. Znany był na Opolszczyźnie, w zachodniej części

Obrzęd topienia marzanny łączony jest w kulturze polskiej z obnoszeniem gaika, który pierwotnie odbywał się w czwartą niedzielę Wielkiego Postu, tzw. białą niedzielę. Dopiero w XX wieku zaczęto go celebrować w pierwszy dzień kalendarzowej wiosny 21 marca. Większość badaczy jest

zgodna, że gaik, nazywany też maikiem, nowym latkiem, nowym latem, gajem, chodzeniem z królewną, obnoszony był po domach dużo później niż obecnie, najprawdopodobniej już po Wielkanocy.

Obchody Marzanny i Gaika na Śląsku

Od dawna na Śląsku kultywuje się tradycję topienia Marzanny i chodzenia z Gaikiem. Uważany przez kościół za zwyczaj pogański i tępiony przez tę instytucję, zdołał przetrwać na Śląsku nawet wówczas, gdy prawie zanikł w innych rejonach Polski.

Badacze zwracają uwagę, że dawniej z własnoręcznie wykonaną marzanną chodziły jedynie kobiety i dziewczęta, a dopiero później zwyczaj ten został przejęty przez młodzież i dzieci. W niektórych regionach, m.in. w Gliwickiem i Raciborskiem za dziewczętami niosącymi marzannę szli chłopcy niosący jej męski odpowiednik, marzanioka.

Kukły były obnoszone po wsi. Przed kolejnymi domostwami, zwłaszcza tymi, gdzie mieszkały młode dziewczęta, śpiewano piosenki, czasem improwizowane. Gospodarze nagradzali śpiewających datkami w postaci pieniędzy i jajek. Następnie pochód wychodził poza wieś i przy śpiewie szedł nad zbiornik wodny znajdujący się w okolicy, strumień, staw, jezioro, a nawet kałuża. Jeśli w pobliżu nie było żadnego akwenu, lalkę palono, czasem najpierw rozdzierając jej ubrania lub obrzucając śniegiem czy błotem.

Powracano zwykle z gaikiem (goikiem), czyli przystrojoną jajkami i wstążkami choinką. Gaik symbolizuje wiosnę i rozkwit przyrody, wprowadzano go do wsi przy wtórze pieśni i życzeń pomyślności.

Współcześnie

Topienie marzanny w zależności od regionu przybiera różne formy. Zwykle jednak marzanna jest kukłą wykonaną często ze słomy, ubraną w strój lokalny, łąchmany, ale nawet strój druhny. Marzanna może być upodobniona do młodej panny w wianku, ale też do „starej baby”. Owa kukła zwykle jest wyprowadzana poza miejscowość przez mieszkańców, często przy śpiewie okolicznościowych piosenek. W zależności od lokalnej tradycji rytuał po przybyciu na miejsce docelowe może mieć różny przebieg – czasem najpierw rozszarpuje się lalkę, zdziera z niej ubrania, a następnie topi się ją w jeziorze, rzece, stawie, a nawet kałuży, bądź marzanna ulega spaleni lub też najpierw się ją podpala, a później wrzuca do wody. W niektórych miejscowościach istnieje tradycja marzenioka, męskiego odpowiednika marzanny.

Współcześnie obrzęd zatracił swój sakralny charakter i stanowi rodzaj zabawy, celebracji początku wiosny. Obchodzi się go w okolicach pierwszego dnia kalendarzowej wiosny, tj. 21 marca. Uczestniczy w nim głównie młodzież szkolna i dzieci oraz lokalne zespoły folklorystyczne. Przebieg obrzędu jest w zasadzie dość podobny – pochód dzieci i dorosłych, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, niesie własnoręcznie zrobione marzanny i marzanioki nad wodę, gdzie przy tradycyjnych pieśniach wrzuca się kukły do wody. Czasem najpierw się je podpala albo nadszarpuje ich stroje. W drodze powrotnej na plan pierwszy wysuwają się goiki przystrojone wstążkami i wydmuszkami. Pochód wraca śpiewając piosenki. Następnie w niektórych miejscowościach świętuje się początek wiosny, organizując biesiadę.

Homer Nieruchomości

Kupię Sprzedam Wynajmę

Oferty sprzedaży

Domy i mieszkania stan deweloperski:

Jednopokojowe 30 m2 w cenie 174 000 zł w bloku 3 piętrowym Kraków Prądnik

Dwupokojowe 54 m2 w cenie 254 000 w bloku 4 piętrowym Kraków Kliny

Trzypokojowe 72 m2 w cenie 477 000 zł w bloku 5 piętrowym Kraków Śródmieście

Bliźniaki 150 m2 w cenie 660 Kraków Prądnik

Bliźniaki 170 m2 w cenie 950 000 Kraków Krowodrza

Posiadamy w ofercie wybór domów i mieszkań

Pomoc i obsługa prawna, kontrola ksiąg wieczystych

grupahomer.pl 602 380 780

Wagary a wiosna

Vagari z łaciny - błąkanie się

Wagary, czyli ucieczka z lekcji (łac. vagari oznacza błąkanie się) to samowolne uchylanie się od obowiązku szkolnego przez ucznia, nieobecność ucznia na obowiązkowych zajęciach szkolnych, nieuzasadniona chorobą, celowa oraz świadoma.

Na świecie władze szkolne walczą z problemem wagarów poprzez uruchamianie specjalnych numerów telefonicznych, gorących linii, pod które można zgłaszać przypadki wagarów. W USA istnieje Departament Policji stanu Waszyngton D.C. ds. Wagarów i Godziny Policyjnej oraz specjalne wozy policyjne uruchomione w celu zatrzymania młodocianych. Istnieje bowiem zakaz swobodnego przemieszczania się młodzieży na ulicach i w miejscach publicznych w określonych godzinach.

Wagary nasilają się zwłaszcza w okresie wiosennym.

Potęguje je ładna, słoneczna pogoda. Jest to związane z typowym dla większości ludzi mieszkających w strefie klimatu umiarkowanego rozprężeniem wiosennym, chęcią przebywania na

świeżym powietrzu w miejscu pełnym słońca, następującym po długim zimowym czasie jego braku.

W skrajnych przypadkach taka absencja może dotyczyć całej klasy szkolnej. Może być powodowana obawą przed sprawdzianem, trudnym egzaminem lub pracą klasową. Zdarza się absencja kilku klas oraz całej szkoły np. w pierwszy dzień wiosny kalendarzowej 21 marca, czego przykładem w Polsce jest obchodzone przez uczniów w tym dniu nieformalne święto nazwane jako Dzień Wagarowicza.

Część szkół próbuje ograniczyć wagary w tym dniu poprzez organizację imprez szkolnych i pozaszkolnych oraz okolicznościowych wyjść młodszych dzieci do najbliższego parku w celu uczczenia pierwszego dnia wiosny, w postaci tradycyjnego topienia Marzanny – symbolu odchodzącej zimy a dla dzieci starszych do kina lub na zajęcia sportowe.

Zmiana czasu

Zakłócenia snu mogą być objawem niedoboru lub nadmiaru dopaminy.

Marzec to pora zmiany czasu na letni – a dzięki przestawieniu wskazówek zegara ubywa nam godzina snu. Zmiana czasu podyktowana głównie jest względami ekonomicznymi, takimi jak oszczędność energii, niższe koszty pracy czy lepsze przystosowanie gospodarki do zmian zachodzących w środowisku. Jednakże okazuje się, że sam organizm nie zawsze toleruje taką manipulację zegarem biologicznym. Osoby nadwrażliwe, cierpiące na depresję, zaburzenia nerwicowe, lękowe czy dolegliwości psychosomatyczne mogą w tym czasie odczuwać różnorakie dysfunkcje.

Mimo tego, że zmiana dotyczy tylko jednej godziny, to jednak zakłóca stan homeostazy, czyli równowagi pomiędzy organizmem a środowiskiem zewnętrznym. Wpływa ona na utrzymanie właściwego poziomu ciśnienia krwi, temperatury ciała, odpowiednie dotlenienie, pracę serca, mózgu i inne parametry życiowe. Ustalony rytm pracy, snu i posiłków pomaga w utrzymaniu równowagi psychosomatycznej. Zmiana pory odpoczynku i aktywności wymaga co najmniej kilkudniowego przystosowania.

Skrócenie lub wydłużenie czasu snu, przestawienie pory wstawania i mniejszy czas ekspozycji na światło dzienne przyczyniają się do zmiany dobowego rytmu wydzielania hormonów, przede wszystkim melatoniny, który nazywany jest hormonem snu, kortyzolu – hormonu stresu i dopaminy, wpływającej na poziom odczuwania przyjemności. Hormony są odpowiedzialne za wypoczynek i aktywność.

Stężenie kortyzolu jest najwyższe około godz. 8.00 rano a najniższe około północy. Każda zmiana zaś może prowokować problemy, kardiologzy odnotowują zwiększającą się liczbę zawałów serca po wiosennej zmianie czasu i wielorakie zaburzenia związane z gwałtownymi zmianami. Wśród przyczyn wymienia się przemęczenie, spadek aktywności, zwiększenie kaloryczności posiłków i zmiany hormonalne.

Zakłócenia snu mogą być objawem niedoboru lub nadmiaru dopaminy, najważniejszego neuroprzekaźnika w mózgu, odpowiedzialnego za przenoszenie informacji między neuronami. Wpływają one niekorzystnie na pracę centralnego układu nerwowego, przyczyniając się do obniżenia nastroju czy depresji.

Niekorzystne dla samopoczucia jest nadmierne oszczędzanie na oświetleniu pomieszczeń, w których żyjemy i pracujemy. Często obserwuję domy, w których jedynym źródłem światła wieczorem jest włączony telewizor. Organizm odbiera taki sygnał jako porę przygotowania do snu – zbyt wcześnie aktywizuje neuroprzekaźniki odpowiedzialne za stan spoczynku i na wiele godzin pozbawiony jest aktywności. Kiedy nadchodzi pora właściwego snu, rozregulowany system nie wydziela odpowiednich hormonów w potrzebnej ilości, ponieważ zużył je wcześniej.

Rano organizm budzi się zmęczony, senny, stan taki powoduje obniżenie nastroju i motoryki.

Groźne zarówno dla samopoczucia jak i kondycji psychicznej są także, często bagatelizowane, wszelkie stany zapalne. Coraz więcej uczonych przychyliła się do opinii, że organizm broniąc się przed czynnikami zapalnymi prowokuje właśnie objawy depresji. Łatwo zauważyć, że przed pojawieniem się odczuwalnych etapów grypy czy przeziębienia następuje spadek libido, obniżenie nastroju i skłonność do melancholii.

W pierwszych etapach zaburzeń depresyjnych i nerwicowych należy konsultować się z psychologiem i skorzystać z terapii behawioralno-poznawczej, która modyfikuje schematy myślenia, uczy kontroli emocji, nowych reakcji i zachowań, prowadzi do wyrównywania poziomu dopaminy, wzmacniając organizm zarówno na bodźce wewnętrzne jak i zewnętrzne. Zalecana jest kontrola diety, która w chłodne dni bywa gwałtownie wzbogacana o nadmiar tłuszczów i węglowodanów oraz aktywny wypoczynek i wsparcie relacji rodzinnych i towarzyskich, które są źródłem emocji, odpowiedzialnych za naszą równowagę psychofizyczną.

Historia zmiany czasu sięga XVIII wieku.

Benjamin Franklin zauważył, że na zmianę czasu może przyczynić się do oszczędności, które głównie dotyczą zużycia energii.

Pierwszym krokiem w kierunku wprowadzenia czasu letniego była tzw. konferencja południka zerowego w Waszyngtonie w 1885 roku. Podzielono wtedy kulę ziemską na 24 strefy czasowe. Franklin przekonywał, by ludzie chodzili spać i wstawali wcześniej niż robią to zazwyczaj. Artykuł sam w sobie zawierał jednak zbyt mało argumentów, by kogokolwiek mógł przekonać do podziału roku na czas letni i czas

zimowy. Humorystyczna wymowa artykułu sprawiła, iż zignorowano jego przesłanki.

Do tematu zmiany czasu powrócił Brytyjczyk William Willett, swoje przemyślenia opisał w broszurce „The Waste of Daylight”, wydanej w 1907 roku. Zaproponował, aby w okresie letnim zegary w Anglii były przestawiane o 80 minut, co jego zdaniem przyniosłoby oszczędności na oświetlaniu rzędu 2,5 mln funtów. Pomimo znacznego poparcia w rządzie brytyjskim nie udało się przekonać większości do wprowadzenia pomysłu w życie.

Niekiedy jako twórcę tego rozwiązania podaje się George’a Vernona Hudsona, który zarysował potrzebę zmiany czasu, by lepiej wykorzystać długie dni lata.

Pionierami we wprowadzeniu czasu letniego byli Niemcy. W czasie I wojny światowej, 30 kwietnia 1916 w Rzeszy i sojuszniczych Austro-Węgrzech czas przesunięto o godzinę do przodu. Niedługo później i Brytyjczycy zaadaptowali to w Wielkiej Brytanii. 19 marca 1918 Kongres Stanów Zjednoczonych wyjaśnił podział na strefy czasowe w USA i wprowadził na czas trwania wojny obowiązek stosowania czasu letniego w celu oszczędności paliwa służącego do produkcji prądu. Ponownie po przerwie w USA w 1966 Kongres uchwalił Uniform Time Act wprowadzając po raz pierwszy podczas pokoju możliwość korzystania z czasu letniego.

W Polsce zmiana czasu została wprowadzona między I a II wojną światową tylko jeden raz, w 1919 roku, natomiast w czasie II wojny światowej, podczas okupacji hitlerowskiej w takich samych terminach, jak w Rzeszy Niemieckiej, następnie w latach od 1945 do 1949, od 1957 do 1964, od 1977 do 1981 a w związku ze stanem wojennym zrezygnowano ze zmiany czasu na letni w 1982 roku i kolejno wprowadzono w 1983 roku. Do roku 1995 czas

letni w Polsce był wprowadzany w ostatnią niedzielę marca tak jak obecnie a odwoływany w ostatnią niedzielę września. Wcześniej dni zmiany czasu w Polsce były ogłaszane w

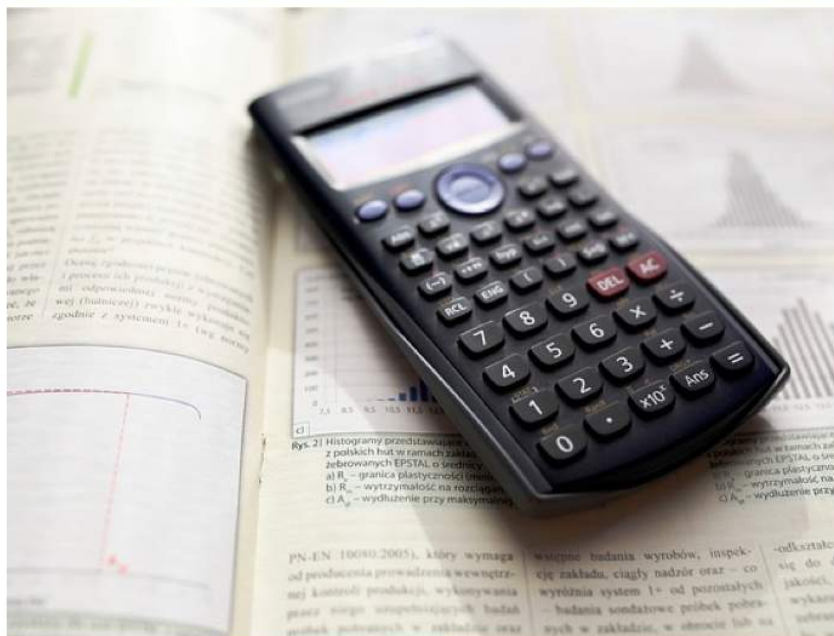

Czas letni stosowany jest w prawie siedemdziesięciu krajach na świecie, prawie we wszystkich państwach w Europie. Zmiany czasu w Europie nie przeprowadzają natomiast Islandia, Rosja i Białoruś. W USA w stanie Indiana do 2006 roku czas letni obowiązywał jedynie w niektórych obszarach.

Monitorze Polskim i tak na przykład w 1964 roku zmiana czasu na letni nastąpiła dopiero 31 maja, a na zimowy 27 września.

Homer Rachunkowość

grupahomer.pl

602 380 780

Prowadzenie ksiąg rachunkowych, księgi przychodów i rozchodów, rozliczenia VAT, obsługa spraw pracowniczych.

Porady prawne w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Konsultacje w zakresie podatków, kontroli podatkowej i kontroli skarbowej.

Monitorowanie płatności należności, kierowanie wezwań do zapłaty, naliczenie odsetek, windykacja wierzytelności.

Optymalizacja kosztów działalności, wskazywanie rozwiązań oszczędności.

MALEDIWY

Archipelag atoli koralowych

Rafy koralowe

turkusowa woda

białe plaże

Malediwy

Kurort i nurkowanie

Malediwy – archipelag oraz państwo wyspiarskie o tej samej nazwie, położone na Oceanie Indyjskim, ok. 500 km na południowy zachód od południowego krańca Indii.

W 1965 roku Malediwy uzyskały niepodległość i powstała Republika Malediwów, wcześniej były sułtanatem, najpierw pod protektorem holenderskim, później brytyjskim. Po trzech latach proklamowano republikę.

Archipelag to ok. 1190 wysepek osadzonych na 26 atolach koralowych. Korale narosły na

podmorskim łańcuchu wulkanicznym, ciągnącym się przez 820 km z północy na południe i 120 km ze wschodu na zachód. Załedwie 202 z tych wysepek jest zamieszkałych. Łączna powierzchnia lądowa archipelagu to 298 km².

Na Malediwach występuje klimat równikowy wybitnie wilgotny, i dlatego jego średnia roczna suma opadów atmosferycznych wynosi 2130 mm a średnia roczna temperatura powietrza 27 °C.

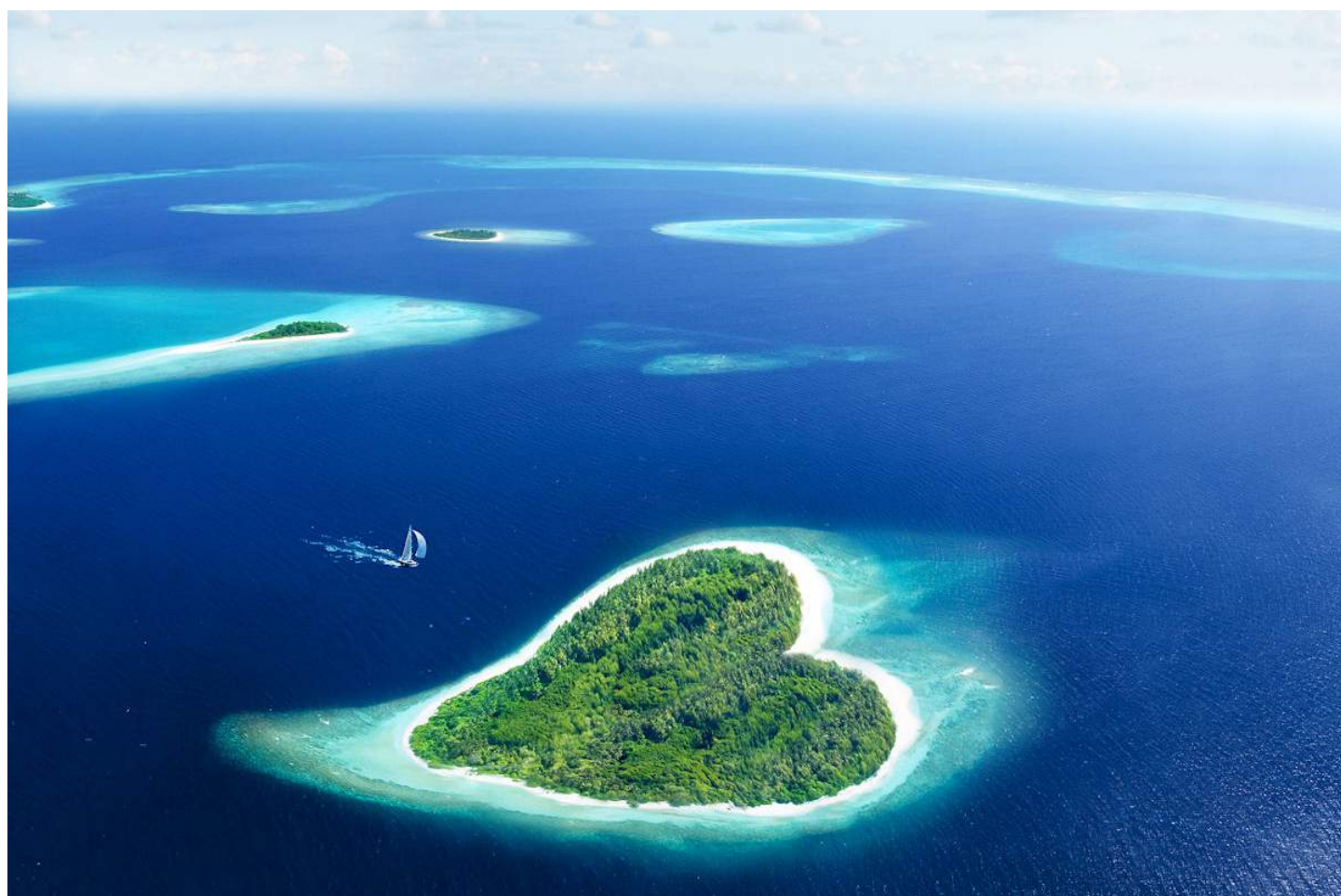
Stolicę Malediwów Male zamieszkuje 1/4 ludności kraju. Jest to jedyny ośrodek miejski.

Malediwy są zagrożone całkowitym zalaniem. Najwyższy punkt leży załedwie dwa metry ponad powierzchnią poziomu morza. To najniższy punkt poszczególnych państw świata.

Malediwy składają się z 26 naturalnych atoli, które podzielone są na 21 jednostek administracyjnych: miasto stołeczne Male oraz 20 atoli administracyjnych.

Każdy z atoli administrowany jest przez naczelnika nominowanego przez prezydenta państwa.

Gospodarka Malediwów oparta jest głównie na turystyce. W 2015 roku kraj ten odwiedziło 1 234 mln turystów, generując dla niego przychody na poziomie ponad 2500 mld dolarów.

Pogoda Malediwów różni się zdecydowanie od naszej aury, mianowicie w okresie od grudnia do kwietnia jest słonecznie i bezdeszczowo. Między majem i listopadem nadal ciepło, lecz niebo jest często zachmurzone i występują opady deszczu.

Stolica Malediwów Male, ma zaledwie ok. kilometra szerokości oraz dwa kilometry długości. Oficjalnie w Male mieszka ok. 65 000 ludzi. Znajduje się tam kilka rynków oraz labirynt uliczek.

Hithadhoo to drugie pod względem wielkości miasto Malediwów i stanowi znany kurort wypoczynkowy.

Fuamulaku jest samotną wyspą położoną dokładnie na równiku. Bogata jest w wyjątkowo urodzajną glebę i warunki rozwoju dla ananasów, pomarańczy oraz mango.

Kudahuvadhoo – wyspa w południowej części Atolu Nilandhoo. Znajduje się tutaj kilka niezbadanych jeszcze przez archeologów ruin buddyjskich świątyń.

Malediwy to przede wszystkim kurorty, których jest ponad 70. Turyści przyjeżdżają tutaj, dla lagunowych plaż pokrytych białym piaskiem, licznych palm oraz nurkowania pomiędzy koralowcami.

Na Malediwach obowiązuje lewostronny ruch uliczny. Łącznie na archipelagu jest 88 km dróg, z czego na atolu Male 60 km, Laamu 14 km i Addu 14 km.

Na Malediwach zgodnie z konstytucją religią państwową jest islam, na podstawie tego zapisu rząd wymaga, aby wszyscy obywatele byli muzułmanami natomiast prezydent oraz członkowie rządu muszą być sunnitami. Chrześcijańska działalność misyjna w tym kraju jest zabroniona. Obcokrajowcy mogą wyznawać inną religię, pod warunkiem, że praktykują ją wyłącznie w swoich domach lub pokojach hotelowych.

Malediwy charakteryzują wspaniałe rafy koralowe, turkusowa woda, białe plaże i pejzaże jak z pocztówki. Legenda mówi, że powstały z gwiazd, które spadły do Oceanu Indyjskiego. Marco Polo nazywał je „naszyjnikiem z kwiatów Indii”.

Każdą wyspę otacza błękitna laguna i biały pierścień, miękkiego jak mąka, piasku. Przeważająca większość tych bajkowych wysp jest wciąż bezludna. Republika Malediwów jest najbardziej płaskim i najniżej położonym krajem na świecie – leży zaledwie 2,5 metra nad poziomem morza, a jej najwyższym punktem jest 6 metrowa wydma. Najpopularniejszą miejscowością dla odwiedzających jest stolica Male.

Malediwy są rajem dla amatorów nurkowania. Wspaniały podwodny świat można podziwiać o każdej porze roku. Na rafach spotkać można setki kolorowych ryb, a także żółwie, delfiny, rekiny, ogromne manty, ławice kropkowanych płaszczyk i gigantyczne małże. Malediwy znajdują się również na liście najlepszych na świecie miejsc do oglądania wielorybów w ich naturalnym środowisku, a w wodach pływa największe zwierzę na ziemi – płetwal błękitny, którego długość ciała dochodzi do 30 m a waga do 200 ton.

Malediwy słyną z rajszych wysepek, wymarzonych na wakacje życia w prestiżowych i luksusowych hotelach. Koralowe wysepki otaczają Male – stolicę kraju i główny port morski archipelagu, otoczony falochronem. Północny Atol Male 87 wysp, najpopularniejszy region Malediwów, gdzie jest najwięcej hoteli. Południowy Atol Male - oddzielony od Północnego Atolu kanałem o szerokości ok. 4

km, szczególnie jest lubiany przez amatorów sportów wodnych.

Na plaży znajduje się miękki, biały piasek, palmy, plaże piaszczyste, szerokie, łagodne zejście do morza, blisko wielu plaż jest rafa koralowa.

Poza wypoczynkiem ofertą dla aktywnych pozostaje windsurfing, kitesurfing, surfing, nurkowanie, narty wodne, plażowe sporty zespołowe, jak piłka nożna, koszykówka, siatkówka.

Ciekawostką jest lot awionetką nad archipelagami, nurkowanie przy rafie.

Robiąc zakupy można nabyć kolorowe tkaniny i stroje, biżuteria, maty thudu kuna z miejscowych włókien, modele drewnianych łodzi dhoni. Natomiast zabronione jest wywożenie wyrobów z czerwonego i czarnego koralu, muszli, żółwich skorup i podobnych przedmiotów pochodzenia zwierzęcego.

Kuchnia malediwska to głównie świeże dania opierające się na rybołówstwie, wsparte tropikalnymi owocami, a także curry. Najważniejszą rybą pozostaje tuńczyk, niegdyś w wersji suszonej był nazywany nawet rybą malediwską. Od XIV wieku tuńczyk z Malediwów jest eksportowany a przez samą ludność traktowany jak iście królewska ryba, którą podaje się w różnych wariantach. Większość jedzenia serwowanego w ośrodkach turystycznych jest importowana, nawet takie podstawowe jak ryż, cukier i mąka. Na uroczystych okazjach pojawia się mięso, ale nie wieprzowina, ponieważ Malediwy to kraj muzułmański. Alkohol nie jest dozwolony z wyjątkiem ośrodków turystycznych, miejscowi za to piją często napar zwany Raa. Na

śniadanie jada się sałatkę owocową oraz pije świeżo wyciskany sok z mango. Obiad stanowi opiekany lub grillowany tuńczyk. Na kolację warto spróbować curry przyrządzane na mleku kokosowym. Warto wspomnieć rosół rybny Garudhija, wywar z tuńczyka z owocami drzewa chlebowego czy płaski chleb Rosh i smażony w oleju kokosowym. Koniecznie należy spróbować typowego malediwskiego przysmaku, jakim jest Maalhos-keyo riha, czyli smażone zielone banany w sosie curry. Natomiast deser to Zileybi – słodkie spiralki z ciasta, które są przygotowane z cukru, płatków różanych, cynamonu i kardamonu. Na większe rozluźnienie można wybrać koktajle alkoholowe, z których na uwagę zasługuje The Maledive Dame na bazie rumu i świeżo wyciskanych soków z egzotycznych owoców.

Kulturowo Malediwczyk największy związek odczuwają z północnymi Indiami, co ma odbicie głównie w języku, ale też w ich zainteresowaniach. Większość starszych osób uwielbia oglądać filmy i słuchać muzyki w języku hindi. Najbardziej znanymi utworami na Malediwach są piosenki z Bollywood, a szczególnie te stare z bollywoodzkimi gwiazdami.

Do ulubionych instrumentów muzycznych zalicza się tak zwany bulbul – rodzaj poziomego akordeonu; instrument ten jest wykorzystywany często przy pieśniach nabożnych. Oprócz tego można spotkać wielki bęben Boduberu, który wykorzystywany jest przy muzyce tradycyjnej. Co istotne, tańczyć mogą wszyscy, ale kobiety i mężczyźni mają inne melodie. I tak na przykład Thaara to taniec męski, zaś Bandiyaa to taniec wykonywany wyłącznie przez kobiety.

Publikacje

Zachęcamy uczniów, studentów i doktorantów, pracowników oświaty i nauki, pasjonatów z wielu różnych dziedzin do współpracy i przesyłania prac, artykułów o tematyce naukowej z każdej dziedziny.

Pasje i badania naukowe, prowadzone doświadczenia, ciekawostki wiedzy i umiejętności zasługują na odzwierciedlenie na łamach naszego Biuletynu Naukowego.

Reklama

Zapraszamy do wspierania naszych działań oświatowych poprzez zamieszczanie informacji i reklam na łamach Magazynu Edukacyjnego, którego szeroka edycja pozwala na przedstawienie oferty dużej ilości czytelników. Tematyka treści eksponowanych w czasopiśmie dotyczy edukacji, zdrowia a także podróży, wzbogaconych wiadomościami prawnymi.

Kontakt

Wydawnictwo Homer
e-mail: wydawnictwo@grupahomer.com
www.grupahomer.pl

Poprzednie wydania

<http://www.grupahomer.pl/magazyn-edukacyjny-homer>

Redakcja

Redaktor Anna Fabian
Marketing Olga Borecka

SPIS TREŚCI

Zwyczaj w kulturze polskiej	1
Topienie marzanny	2
Wagary a wiosna	7
Zmiana czasu	8
Malediwy	12
Wiadomości i informacje	32

Polecenia

<http://www.grupahomer.pl/homer-po-godzinach>

<http://www.grupahomer.pl/kultura-za-darmo>

<http://www.grupahomer.pl/dyskryminacja-dzieci>

<http://www.grupahomer.pl/informator-prawny-oswiaty>

na dzień kobiet

